

РЕШЕНИЕ

№ 17822

гр. София, 27.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 29.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **8340** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 268, вр. чл. 267, ал. 2, т. 5 вр. чл. 208, ал. 3 от Данъчно осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на С. С. С., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], вх. Б, ет. 4, срещу Решение № ПИ-23 от 30.07.2024 г. на и. д. директор на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата ѝ срещу Отказ за отмяна на наложени обезпечителни мерки, изх № С240022-012-0000055 от 10.07.2024 г., издаден от Л. Й., старши публичен изпълнител при ТД на НАП – С..

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на обжалваното решение, а и на потвърдения с него Отказ на публичния изпълнител да отмени наложена незаконосъобразно обезпечителна мярка. Твърди се допуснато нарушение на материалния закон – заповед на суми по банкова сметка, по която на жалбоподателката е издадена револвираща кредитна карта с лимит по разплащателна сметка. Застъпено е становище, че предоставените суми по сметката са от револвиращ кредит и не са на жалбоподателката, а на банката издател на кредитната карта. Твърди се, че след уведомяване на публичния изпълнител за сключения Договор за издаване на револвираща кредитна карта и предоставяне на кредитен лимит по разплащателната сметка, включително представеното копие от него заедно със справка за салдата по останалите сметки на жалбоподателката, публичният изпълнител незаконосъобразно не е предприел действия за вдигне на наложения заповед. Сочат се допуснати нарушения на изискванията на чл. 35 и чл. 36 от АПК от административния орган, като самостоятелно основание, по смисъла на чл. 146, т. 3 от АПК, за отмяна на оспореното решение. С тези аргументи е обосновано искане за отмяна на решението на и.д. директор на ТД на НАП - С., а и на постановлението на публичния изпълнител, с което е

отказано да бъде отменена наложената обезпечителна мярка. Иска се и налагане на имуществена санкция за незаконосъобразните действия на органа, наложил запора.

В съдебното заседание процесуалният представител на жалбоподателката – адв. Г. поддържа искането в жалбата и аргументите, с които е обосновано. Не представя доказателства.

Ответникът по жалбата - и. д. директорът на ТД на НАП – С., чрез пълномощника си – гл. юрк. Й., оспорва жалбата. Счита, че следва да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

Софийска градска прокуратура не е изразила становище по жалбата и не участва със свой представител в съдебното заседание, въпреки своевременното уведомяване за провеждането му.

Настоящият съдебен състав на Административен съд – София град, въз основа на представените по делото доказателства и становището на страните, след извършената служебна проверка за законосъобразност на оспорения акт, съгласно изискванията на ДОПК, прие за установено от фактическа и правна страна:

В ТД на НАП – С. се води изпълнително производство срещу жалбоподателката С. С. С. № 22150034605/2015 г. за събиране на установени изискуеми публични задължения в размер на 9 694,88 лева, от които 1 408, 33 лева – главница и лихви към 22.07.2024 г. в размер на 8 286,55 лева. По давност са били отписани задължения в размер на 3 377,90 лева.

След образуване на изпълнителното производство, на длъжника е предоставена възможност да изпълни доброволно задълженията, за което е уведомен със Съобщение за доброволно изпълнение, издадено на основание чл. 221 от ДОПК, изх. № 034605/2015/000001 от 30.04.2015 г. (л. 62).

За обезпечаване събирането на публичните задължения, публичният изпълнител при ТД на НАП – С. е издал, на основание чл. 215, ал. 1 от ДОПК, Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С180022-022-0001437 от 19.01.2018 г. (л. 52), с което е наложил запор:

- върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, включително по депозити, както и на вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, а и на суми, предоставени на доверително управление в „СОСИАТЕ ЖЕНЕРАЛ Е.“ и И. А. Б.

- върху трето задължено лице работодател „АТЛАС ЮТИЛИТИС“ ЕАД относно сключен трудов договор на 01.07.2002 г.

- върху трето задължено лице работодател „БГ ПРОДАКШЪН“ ЕООД, съгласно сключен трудов договор от 29.08.2008 г.

На 19.01.2018 г. по електронен път са връчени запорни съобщения на банките, а на 02.03.2018 г., чрез пощенски оператор, и на „АТЛАС ЮТИЛИТИС“ ЕАД. Към преписката не са приложени доказателства за връчване на запорното съобщение на другия работодател „БГ ПРОДАКШЪН“ ЕООД.

На 18.09.2020 г. (малко повече от 2 години и половина след налагане на обезпечителните мерки) жалбоподателката С. С. е подала Възражение (л. 48) до публичния изпълнител с искане да отпише като погасени по давност задължения за лихви по декларации 6 за 2011 г., 2012 г., 2013 г. и 2014 г. с общ размер от 6 347,62 лева.

С Разпореждане от 02.11.2021 г. изх. № С210022-137-0007088 (л. 49 – л. 50) като погасени по давност, на основание чл. 225, ал. 1, т. 7 вр. чл. 168, т. 3 вр. чл. 171, ал. 1 от ДОПК, са отписани задължения на С. С. за 2011 г. - за данък върху доходите на физически лица, за Фонд „ДОО“, за НЗОК и за Фонд ДЗПО. За останалата част от задълженията - за 2012 г., 2013 г. и 2014 г., както и за следващите периоди до 2020 г. е постановен отказ да бъдат отписани като погасени по давност. Актът е връчен на 03.11.2021 г. на деклариран от жалбоподателката електронен адрес (л. 51). Няма данни да е обжалван по реда указан в него - по чл. 266, ал. 1 от ДОПК.

На 13.06.2022 г. публичният изпълнител е направил електронна справка в регистъра на БНБ (л. 32 – л. 33), от която е установил, че на името на данъчно задълженото лице С. С. има открити банкови сметки в Първа инвестиционна банка, Обединена българска банка, Ю. България, а наличната в Е. банк е закрыта на 30.04.2020 г.

Въз основа на новоустановените данни и наличните непогасени публични задължения, на основание чл. 200 вр. чл. 202, ал. 1 вр. чл. 195, ал. 1- ал. 3 от ДОПК, на 13.06.2022 г. публичният изпълнител при ТД на НАП – С. е издал Постановление изх. № С220022-022-0039244 (л. 46), с което е наложил нови обезпечителни мерки – запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки на името на С. С. С., включително по депозити, както и на вложени вещи в трезор, включително и съдържанието на касетите и суми, предоставени на доверително управление в „Първа инвестиционна банка“, „Обединена българска банка“ и „Ю. България“ за събиране на изискуемото публично вземане в размер на 12 985,68 лева, от което главница в размер на 2 041,74 лв. Постановлението е връчено на жалбоподателката с писмо с обратна разписка на 24.06.2022 г. (л. 47) Не е обжалвано и е влязло в сила.

Обезпечителните мерки са наложени на 13.06.2022 г. по сметките на жалбоподателката и в трите банки (л. 45, л. 43 – л. 44 и л. 42). В съобщението от Обединена българска банка е посочено, че по сметката няма авоари.

На 10.07.2024 г. жалбоподателката е подала искане, заведено с вх. № С240022-000-0371194 от 10.07.2024 г. за вдигане на наложения запор върху вземанията по банкова сметка в „Първа инвестиционна банка“, по която ѝ е издадена кредитна карта (л. 34). Към искането е представено сканирано копие на Договор от 23.12.2019 г. за издаване на револвираща кредитна карта с чип и предоставяне на кредитен лимит по разплащателна сметка и справка за салдата по сметки към 29.02.2024 г. (л. 34-гръб – л. 35). Публичният изпълнител е приел, че не са налице основания за отмяна, на основание чл. 208, ал. 2 от ДОПК, и е издал Отказ за отмяна на наложени обезпечителни мерки, изх. № С240022-012-0000055 от 10.07.2024 г., който е мотивирал и с факта, че запорът е наложен на разплащателна банкова сметка титуляр на която е именно задълженото лице. Посочил е, че доколкото видът на издаваните банкови карти е банкова тайна, издадената на жалбоподателката въз основа на представения Договор няма отношение към служебната проверка на данните за имуществото на длъжника, въз основа на които публичният изпълнител изпълнява задълженията по чл. 200 вр. чл. 202 вр. чл. 195, ал. 1 – ал. 3 от ДОПК. Отказът е връчен електронно на жалбоподателката на 11.07.2024 г. (л. 25).

Със жалба вх. № 59-00-499#1 от 17.07.2024 г. (л. 21), С. С. е сезирала директора на ТД на НАП – С. с искане за отмяна на издадения Отказ от публичния изпълнител да отмени запора върху банковата ѝ сметка открита в Първа инвестиционна банка, по която ѝ е издадена револвираща кредитна карта с чип и ѝ е предоставен кредитен лимит по разплащателна сметка, съгласно сключен Договор от 23.12.2019 г. Изложила е идентични аргументи на тези, с които е сезирала публичния изпълнител – за липса на основания за налагане на запор върху кредитната карта, доколкото наличните средства са собственост на банката издател, а не нейни като титуляр на картата и банковата сметка, която я обслужва.

С оспореното в настоящото производство Решение № ПИ – 233 от 30.07.2024 г. и. д. на ТД на НАП – С. е оставил без уважение жалбата, позовавайки се на разпоредбата на чл. 208, ал. 3 от ДОПК, която изисква да са налице доказателства за наличие на основанията по чл. 208, ал. 1 от ДОПК или по чл. 199, ал. 2 от ДОПК. Липсата на такива доказателства, както и вида на сметката, по която е наложен запора – разплащателна сметка с титуляр задълженото лице, са дали основание на административния орган да приеме, че в нея могат да постъпват суми, които са предназначени за титуляра, които не са собственост на банката, както се твърди в жалбата.

Посочено е, че сметката може да бъде захранвана както от титуляра, така и от банката, включително и от всяко трето лице, а постъпвайки в нея, сумите са собственост на титуляра. Поставен е акцент върху липсата на нормативно ограничение за налагане на заповед на сметки, към които е издадена кредитната карта, както и че изрично в отговора на П. е посочено, че заповедта е наложена на сумите по банковата сметка.

Решението е връчено на 08.08.2024 г. (л. 19).

Описаните релевантни факти не са спорни за страните и позволяват да се направят следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е срещу подлежащ на съдебно оспорване административен акт, в предвидения от закона срок (решението е връчено на 08.08.2024 г., а жалбата е заведена с вх. № 59-00-499 на 15.08.2024 г.), от легитимирано лице – адресат на оспорения акт, с правен интерес от обжалването.

Разгледана по същество – жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Постановлението за налагане на оспорената обезпечителна мярка е издадено от компетентен административен орган, както и Решението, с което е потвърден Отказът да бъде отменена обезпечителната мярка.

Към преписката е представено копие на Заповед № 1149 от 15.04.2024 г. (л. 20), удостоверяваща съответна на изискванията на чл. 197, ал. 1 от ДОПК длъжност, заемана от издателя на оспореното Решение № ПИ-233 от 30.07.2024 г. – и. д. директор на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – С.. Съдът не констатира при издаване на решението допуснати нарушения на административно производствените правила и материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 195 от ДОПК на обезпечение подлежат установените изискуеми публични вземания. Обезпечителните мерки се налагат тогава когато без тях ще е невъзможно или ще се затрудни събирането на публични задължения, включително и когато е разсрочено или отсрочено. Обезпечението се налага с постановление на публичния изпълнител по искане на органа, издал акта за установяване на публичното вземане, както и когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, след получаване на изпълнителното основание.

В конкретния казус, оспорената обезпечителна мярка е наложена, след като е получено изпълнителното основание и е установено, че приложените обезпечителни мерки с Постановление изх. № С180022-022-0001437 от 19.01.2018 г. не са достатъчни за събиране на публичните задължения на жалбоподателката С. С. по образуваното през 2015 г. изпълнително дело № 22150034605/2015 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С..

Съгласно чл. 209, ал. 2, т. 2 от ДОПК принудително изпълнение за събиране на публични вземане се предприема и по декларирани от задълженото лице задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски, какъвто е настоящият казус. Спазено е изискването на чл. 195, ал. 2 от ДОПК, налагането на обезпечителната мярка е извършено след като е установено, че без него е невъзможно да бъдат събрани публичните задължения. Основната цел на обезпечителните мерки е да се защити интересът на фиска – да се гарантира, че държавата ще събере установените публични задължения, включително с начислените лихви, към датата на окончателното погасяване. Наличието на обезпечителна нужда е определяща за прилагането на обезпечителни мерки. Обезпечителната нужда се определя от възможностите на длъжника да изпълни задължението си с имуществото, с което разполага в момента или с което ще разполага към датата на изпълнението. В настоящия казус наличието на обезпечителната нужда се обуславя не само от установените изискуеми публични задължения, но и от продължителния период, през

който предходните приложени обезпечителни мерки не са дали необходимия резултат за събиране на изискуемите публични задължения на жалбоподателката.

Задължение на публичния изпълнител е да извърши преценка относно затрудненията, които могат да възникнат при събиране на публичните вземания, а при наличие на такива, да прецени вида и броя на прилаганите обезпечителни мерки. Установеният размер на публичните задължения на жалбоподателката към момента на налагане на обезпечителната мярка, чиято отмяна се иска – 13.06.2022 г., липсата на доброволно изпълнение, въпреки изминалия продължителен период от време, както и на целения ефект от прилаганите обезпечителните мерки, наложени през 2018 г., с основание са преценени като предпоставка за налагане на заповест за изземване на всички суми, налични и постъпващи по новооткритите банкови сметки през 2019 г. и 2020 г. от задълженото лице в други три ТБ, една от които е и сметката в П., предмет на представения Договор за издаване на револвираща международна кредитна карта с чип и предоставяне на Кредитен лимит (овърдрафт) по разплащателна сметка.

Съгласно разпоредбата на чл. 202, ал. 1, изр. второ от ДОПК на заповест подлежат всички видове банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържание на касети и суми, предоставени за доверително управление от длъжника. Налагането на електронен заповест върху сметка на длъжник в банка се извършва по реда предвиден в ГПК, съгласно чл. 202а, ал. 1 от ДОПК. По своята правна същност заповестта е разпореждане на публичния изпълнител, с което определено вземане на длъжника се предназначава за принудително изпълнение и му се забранява да се разпорежда с вземането, а на третото задължено лице – да плаща на длъжника. С изпращане на заповестното съобщение от публичния изпълнител до съответната банка за наложен заповест на съществуващи вземания на длъжника по банковите му сметки, се забранява на банката да извършва плащане от банковите сметки по нареждане или с предварително съгласие на титуляра. Заповестта върху вземането обезпечава изпълнението и запазва принадлежността на вземането към имуществото на длъжника, а едновременно с това, задължава третото лице да запази заповестните суми. От момента на връчване на заповестното съобщение третото задължено лице има задължение на пазач по отношение на сумите, съгласно разпоредбата на чл. 507, ал. 3 от ГПК.

Действието на обезпечителната мярка не е обусловено от наличието на суми по банковата сметка към момента на връчване на заповестното съобщение. Наличието на суми по банковата сметка и положителното салдо имат значение по отношение на последиците на наложения заповест – дали изпълнителният способ ще бъде реализиран и съответно дали ще бъде събрано публичното вземане. Действието на заповеста върху вземания по банкова сметка зависи от естеството на вземането и в този смисъл от вида на банковата сметка.

В представеното към Искането на жалбоподателката за вдигане на наложения заповест, сканирано копие на Договора от 23.12.2019 г. за издаване на револвираща кредитна карта с чип, е посочено, че «По искане на Титуляра, Банката приема да открие и води на негово име разплащателна (картова) сметка и да издаде към нея на името на титуляра и/или на други, посочени от Титуляра оправомощени ползватели револвираща/и международна/и карта/и с чип.» . Съгласно чл. 6, ал. 5, т. 1 от Наредба № 3 от 18.04.2018 г. за условията и реда за откриване на платежни сметки, за изпълнение на платежни операции и за използване на платежни инструменти, изд. от управителя на БНБ (ДВ, бр. 37/04.05.2018 г. в сила от 08.05.2018 г. с посл. изм. и доп. бр. 49 от 11.06.2024 г.) разплащателната сметка е вид платежна сметка, водена от банка, за съхранение на пари, платими на виждане без срок на предизвестие от титуляра до банката, и за изпълнение на платежни операции по внасяне, прехвърляне и теглене на средства. Заповестта върху вземане по разплащателната банкова сметка има действие до размера на

задълженията на длъжника, посочени в заповното съобщение, не само върху наличните към момента на връчване на заповното съобщение суми, но и върху последващите постъпления. За банката, като трето задължено лице, съществува задължение да не извършва плащане от водената при нея разплащателна банкова сметка по нареждане или с предварително съгласие на титуляра и с последващите постъпления по сметката.

В този смисъл, неоснователни са възраженията в жалбата за неправилно приложение на материалния закон. Безспорно наложената обезпечителна мярка има за цел да обезпечи събирането на публичните задължения, включително да ограничи възможността за намаляване на имуществото, посредством увеличаване на задълженията към трети лица преди да са изпълнени публичните задължения, за събирането на които е образувано изпълнителното производство от публичния изпълнител при ТД на НАП – С.. Категорично е установено и, че наложената обезпечителна мярка е по отношение на налични и постъпващи суми по разплащателна сметка. Издадената кредитна карта с чип, включително и предоставеният кредитен лимит, не влияят на вида на платежните операции, които могат да бъдат извършени с наличните средства по сметката – съхранение, внасяне, теглене и прехвърляне.

Следва да се отбележи и, че и в настоящото производство от жалбоподателката не са ангажирани доказателства за наличие на предпоставките по чл. 197, ал. 3 от ДОПК, които могат да обосноват отмяна на наложените обезпечителни мерки – обезпечение в пари, безусловна и неотменима банкова гаранция или държавни ценни книжа, които могат да обезпечат събирането на публичните задължения.

Не са налице и основанията, предвидени в чл. 208 от ДОПК и чл. 199 от ДОПК за отмяна или замяна на наложената обезпечителна мярка. Както е посочено и в обжалваното решение, разпоредбата на чл. 208 от ДОПК лимитативно определя хипотезите, при които могат да бъдат отменени наложени обезпечителни мерки – погасяване на публичното задължение, както и ако актът за установяване на публичното задължение бъде обявен за нищожен, обезсилен или отменен по установения ред, или ако е изменен с решение на горестоящ орган или от съда, както и ако при предприето принудително изпълнение бъде събрана сума, равна или надхвърляща сумата на задължението, съгласно изменението.

В конкретния случай и въз основа на писмените доказателства по делото се установява, че не е налице нито една от изброените в цитираната норма хипотези, които предполагат отмяна на наложени обезпечителни мерки.

Предвид изложеното, жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Своевременно заявеното искане от процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, при този изход на спора следва да бъде уважено като основателно. На основание чл. 143 от АПК вр. чл. 78 от ГПК, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, на ответника следва да бъде присъдена сумата от 100 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 208, ал. 2 вр. чл. 197, ал. 2 и ал. 4 от ДОПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. С. С., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], вх. Б, ет. 4, срещу Решение № ПИ-23 от 30.07.2024 г. на и. д. директор на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата й срещу Отказ за отмяна на наложени обезпечителни мерки, изх № С240022-012-0000055 от 10.07.2024 г., издаден от Л. Й., старши публичен

изпълнител при ТД на НАП – С..

ОСЪЖДА С. С. С., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], вх. Б, ет. 4 да заплати на Национална агенция за приходите сумата от 100 (сто) лева – разноси по делото за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

СЪДИЯ :